

प्रेरणा

आत्मज्ञान प्रचार संघद्वारा प्रकाशित

वर्ष : २ अङ्क : ८

मङ्सिर: २०७९

नोभेम्बर २०२२

आशा कहाँ छ ?

हामी आफ्ना अभावहरूलाई देखेर भविष्यको सामना गर्न डराउँछौं। भविष्यमा के हुन्छ भन्ने डरसँग हामी बाँचिरहेका छौं। भविष्य के हो त ? त्यो एउटा समय हो। त्यो खाली छ। भविष्य त खाली छ। तपाईंले हरेक दिन गर्ने कार्यका आधारमा तपाईंको भविष्य तय हुन्छ। यदि तपाईं डराउनुभएको छ भने डराइरहनुहुनेछ। भविष्यमा पनि डराइरहनुहुनेछ। आज पनि डराउनुहुनेछ अनि यही डर कायम रहनेछ। भविष्य त एउटा रिक्तो कागज हो। त्यसमा के लेख्नुपर्छ भन्ने कुरा तपाईंमा निर्भर रहन्छ। तपाईंको भविष्य यही हो। तपाईंको संसारमा के भइरहेको छ ? तपाईंको संसारमा द्विविधा छ कि शान्ति ?

हामी आफ्नो जीवनलाई कसरी अझ राम्रो बनाउन सक्छौं ? मानिसले विनम्रता र मानवताको अभ्यास गरेर, आफ्नो हृदयमा स्थित शान्तिको अनुभूति गरेर जीवनलाई सफल तुल्याउन सक्छ। वास्तवमा हामी आफ्नो जीवनमा जुन कुराको बढी अभ्यास गर्छौं त्यसैमा अभ्यस्त हुन्छौं। यदि हामीले रिसाउने कुरामा अभ्यास गर्न थाल्यौं भने हामी त्यसमै अभ्यस्त हुन्छौं। त्यस्तै गरेर मानवताको अभ्यास गरे त्यसमै पोख्त हुन सक्छौं। सत्यको अभ्यास गरेमा सत्यमा नै अभ्यस्त हुन्छौं। आफूभित्रको प्रेमलाई प्राप्त गर्ने अभ्यास गर्नुभयो भने तपाईं त्यसमा नै अब्बल हुनुहुन्छ।

सारा संसारमा अँध्यारै-अँध्यारो भएका बेलामा पनि तपाईंको हृदयमा एउटा दियो हुन्छ। त्यो बलिरहेको हुन्छ। यदि त्यो दियोलाई तपाईंले बाहिर ल्याउन सक्नुभयो भने तपाईंको अँध्यारो संसार प्रकाशमय हुनेछ।

यदि तपाईं आफ्नो जीवनमा उज्यालो चाहनुहुन्छ भने तपाईंले अँध्यारोलाई हटाउनुपर्ने आवश्यकता नै पर्दैन। केवल त्यो उज्यालोलाई आउन दिनु आवश्यक छ। जसै त्यो उज्यालो आउँछ त्यसपश्चात् अँध्यारो आफैँ हट्नेछ।

कुनै बेला कोही कुनै परिस्थितिका कारणले विवश भएको छ भने विवश भएका ती सम्पूर्ण मानिसलाई म एउटा कुरा

भन्न चाहन्छु, 'सारा संसारमा अँध्यारै-अँध्यारो भएका बेलामा पनि तपाईंको हृदयमा एउटा दियो हुन्छ। त्यो बलिरहेको हुन्छ।' यदि त्यो दियोलाई तपाईंले बाहिर ल्याउन सक्नुभयो भने तपाईंको अँध्यारो संसार प्रकाशमय हुनेछ।

मानिसमा निराशा मात्रै होइन आशा पनि छ। यो एउटा वास्तविकता हो। हरेक दिन सूर्योदय हुन्छ, अस्त हुन्छ अनि फेरि नयाँ बिहानी लिएर आउँछ। यो आशा पनि त्यस्तै हो। यसै गरी, मेरो हरेक दिन आशाले भरिपूर्ण हुनु आवश्यक छ। मैले हिजो जे-जस्तो गरेको भए पनि, मैले हिजो जे-जस्तो समस्यालाई भेलेको भए पनि ती सबै कुरा मेरा लागि आज बदलिन सक्छन्। यसर्थ, मैले आफ्नो जीवनलाई वास्तविक आशाका साथमा बिताउन सक्नुपर्छ।

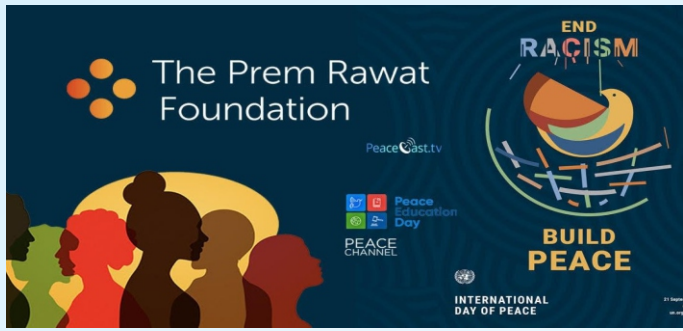
प्रेम रावतद्वारा सम्बोधन

सन् २०२२ को नोभेम्बरमा हंस जयन्ती तथा अन्य कार्यक्रमहरूका लागि भारतमा आउनुअघि सेप्टेम्बर र अक्टोबरमा प्रेम रावतले प्रशान्त क्षेत्र र पूर्वी एसियाका विभिन्न स्थानहरूमा आयोजित कार्यक्रमलाई सम्बोधन गर्नुभयो। अस्ट्रेलियाको अमारुमा भएको 'फोकस ५' नामक पाँच दिवसीय ९ ओटा कार्यक्रमपछि उहाँले मलेसिया पुगेर त्यहाँका सञ्चार माध्यममा अन्तर्वार्ताहरू दिनुका साथै अन्य पाँचओटा कार्यक्रममा सहभागीहरूलाई आफ्नो सन्देश प्रदान गर्नुभयो। त्यहाँ हियर योरसेल्फ पुस्तकको सार्वजनीकरण, ज्ञानसत्र तथा ज्ञान दोहोर्‍याउने कार्यक्रमहरू सञ्चालन भए। यस अतिरिक्त देशभरि शान्ति शिक्षा कार्यक्रम सञ्चालन गर्न दि प्रेम रावत फाउन्डेसनको संस्थापकका रूपमा मलेसियाको स्काउट संस्थासँगको सम्झौतामा हस्ताक्षर गर्ने विशेष समारोह पनि समावेश थियो। उहाँले मलेसियाबाट टाइमलेस टुडे मार्फत ज्ञान दोहोर्‍याउने कार्यक्रमको प्रत्यक्ष प्रसारण गर्नुभयो। यस कार्यक्रमलाई ताइवानमा समेत प्रत्यक्ष प्रसारण गरिएको थियो।

त्यसपछि प्रेम रावतले जापानमा भएका कार्यक्रमहरूलाई सम्बोधन गर्नुका साथै ज्ञान अभ्यास कार्यक्रम सम्पन्न गर्नुभयो। यसका साथै त्यहाँ सञ्चालित ज्ञान दोहोर्‍याउने कार्यक्रम नेपालका लागि पनि ऐतिहासिक रह्यो। पहिलो पटक प्रत्यक्ष प्रसारण मार्फत यो कार्यक्रमलाई सामाखुशी, काठमाडौँ र वीरगन्जका ज्ञानसत्र हलहरूमा सञ्चालन गरिएको थियो।

यसभित्र
गतिविधिहरू
लघुकथा : असहयोगको परिणाम !
मुक्तक : आनन्दको बहार
अपठ्यारो समयमा पनि कसरी खुशी रहने !

अन्तर्राष्ट्रिय शान्ति दिवस २०२२ !

हरेक वर्ष सेप्टेम्बर २१ लाई संसारभरि अन्तर्राष्ट्रिय शान्ति दिवसका रूपमा मनाइन्छ। सन् १९८१ देखि संयुक्त राष्ट्र संघको महासभाले शान्तिका आदर्शहरूलाई सबलीकरण गर्दै २४ घण्टा अहिंसा र युद्धविरामको घोषणालाई पालना गरी यस दिनलाई शान्ति दिवसको रूपमा मनाउन थालेको हो। संघको आह्वानमा “जातीय विभेदको अन्त्य गरौं, शान्ति स्थापना गरौं” भन्ने नारासहित यस वर्ष पनि संसारभरि विभिन्न व्यक्ति तथा संस्थाहरूद्वारा फरक-फरक कार्यक्रमको आयोजना गरी शान्ति दिवस मनाइयो।

यसै उपलक्ष्यमा ‘दि प्रेम रावत फाउन्डेसन’ ले एउटा नयाँ भिडियो सार्वजनिक गर्दै शान्ति शिक्षा कार्यक्रमका साथै आत्मसम्मान, शान्ति र समृद्धि अभिवृद्धि गर्ने विभिन्न प्रयासका बारेमा जानकारी गरायो। दिवसको एक दिनअघि अर्थात् सेप्टेम्बर २० मा विश्व शान्ति शिक्षा दिवस सम्मेलन आयोजना गरिएको थियो। त्यहाँ संसारभरिबाट उपस्थित शान्तिका अभियन्ताहरूले शान्तिको संस्कृति वृद्धि गर्ने विषयमा आफ्नो दृष्टिकोण र विधिहरूका बारेमा बोल्नुभएको थियो। उक्त कार्यक्रममा प्रमुख वक्ताहरूमध्ये प्रेम रावत पनि एक हुनुहुन्थ्यो।

नेपालमा विगत चार दशकदेखि प्रेम रावतको शान्ति सन्देशलाई निरन्तर मानिसहरूमाभन्नु पुऱ्याइरहेको आत्मज्ञान प्रचार संघको आह्वानमा यसअन्तर्गतका केन्द्र तथा टिमहरूले

शान्ति दिवसको उपलक्ष्यमा विभिन्न कार्यक्रमको आयोजना गरे। नेपाल पत्रकार महासंघ मोरङ शाखाको विराटनगर स्थित सभाहलमा पत्रकारहरूका लागि शान्ति सन्देशको भिडियो कार्यक्रम सञ्चालन गरियो। यस कार्यक्रमका बारेमा केही पत्रिकाहरूले समाचारसमेत प्रकाशित गरे। त्यसरी नै भरतपुर महानगरपालिकाको सभा हलमा त्यहाँका कर्मचारीहरूका लागि, युटेक इन्जिनियरिङ कलेजमा त्यहाँका शिक्षकहरूका लागि तथा

पोखराको शिवचोकमा क्यानोपी टेन्ट मार्फत इच्छुक व्यक्तिहरूका लागि शान्ति सन्देश हेर्ने व्यवस्था गरियो। त्यस्तै सप्तरीमा चाहिँ शान्ति सम्बन्धी सचेतना अभिवृद्धि गर्ने सन्देशप्रद व्यानर तथा प्लेकार्ड बोकेर शान्तिप्रेमीहरूले च्याली गरे। यसअतिरिक्त वीरगन्ज, दाङको घोराही, सुनसरी लगायत देशका विभिन्न स्थानमा आयोजना गरिएका सार्वजनिक कार्यक्रमहरूमा मानिसहरूको उत्साहजनक उपस्थिति रहेको पाइयो।

जागरणमुखी कार्यक्रमले बढाएको उत्साह

शान्ति र आनन्दका लागि उचित वातावरण निर्माणको आधार हो- ‘प्रेमी मिलन’ कार्यक्रम। प्रेम रावतले संसारभरमा ज्ञान प्राप्त गरेका व्यक्तिहरूबिचको आपसी सुमधुर सम्बन्ध, एकता र साङ्गठनिक सुदृढीकरणमा जोड दिनुहुन्छ। सेवा, सत्सङ्ग र ज्ञान अभ्यासको अनुशासनमा रहन उहाँले सामूहिक सहभागितामूलक

कार्य (टिम वर्क) को मर्मलाई बुझाउने गर्नुहुन्छ। यही उद्देश्यबमोजिम हाल आत्मज्ञान प्रचार संघले ज्ञान प्राप्त व्यक्तिहरूलाई उहाँको शान्ति सन्देश प्रचारको कार्यमा बढावा दिन अनुरोध गर्दै आएको छ। यसबाट ज्ञान प्राप्त गरेका व्यक्तिहरूलाई सम्पर्कमा रहेर आफूभित्रको शान्तिलाई चिन्नका लागि थप ऊर्जा प्राप्त भएको देखिन्छ। एक जना ज्ञान प्राप्त व्यक्ति भन्नुहुन्छ, ‘आत्मज्ञान प्रचार संघबाट फोन मात्रै आउँदा पनि मलाई खुशी लाग्छ। अब ज्ञान प्राप्त व्यक्तिहरूमाभन्नु जमघट भएर प्रचार कार्यमा सामेल हुने अवसर पाउँदा त आनन्दको कुनै सीमा नै हुँदैन।’

प्रेम रावतसँग जोडिएका विषयमा केन्द्रित ६ ओटा प्याकेजसहितको यो संवाद र छलफलमा आधारित विशेष शृङ्खलाबद्ध कार्यक्रमलाई देशव्यापी रूपमा सञ्चालन गरिएको छ। कार्यक्रमका सहभागीहरूले थप जागरणको अवसर मिलेको बताउनुभएको छ। कोरोना महामारीका कारण या अन्य कुनै कारणले सेवा, सत्सङ्ग र ज्ञान अभ्यासबाट टाढिएको अवस्थालाई सुधार गर्दै पुनर्ताजगी गर्न यस्तो कार्यक्रम आवश्यक देखिएको उहाँहरूको राय छ। कार्यक्रममा उहाँहरूलाई तीन वचनको स्मरण गराउँदै योजनाबद्ध जीवन जिउन उत्साह प्रदान गरिन्छ। यस कार्यक्रम मार्फत आगामी दिनमा हुन सक्ने प्रत्यक्ष कार्यक्रम (लाइभ इभेन्ट) का साथै प्रभावकारी प्रचारका नवीन तौरतरिकाहरूको समेत खोजी गर्दै आइएको छ। वस्तुतः प्रेम रावतको सन्देश, उहाँका नयाँ योजना, टाइमलेस टुडे सम्बन्धी सङ्क्षिप्त जानकारी लगायतका नवीन धारणालाई यस कार्यक्रम मार्फत अवगत गराइन्छ।

असहयोगको परिणाम !

एक जना निकै बृद्ध महिला थिइन् । उनको घरनजिकै एउटा जग्गामा उनले केही जनावरहरू पालेकी थिइन् । उनको घरमा एउटा सानो मुसो पनि बस्ने गर्थ्यो । ती महिलालाई शङ्का लाग्थ्यो- उनको घरमा कुनै मुसोचाहिँ अवश्य हुनुपर्छ । एक दिन उनले मुसा मार्न भनेर एउटा मुसाको पासो किनेर ल्याइन् । जब मुसालाई थाहा भयो- 'उसले मलाई मार्नका लागि पासो किनेर ल्याएकी छिन् ।' उसलाई एकदमै चिन्ता भयो । उसले सोच्यो- 'यसले त्यो पासोमा केही न केही खाने कुरा त राख्ने नै छे । जब मलाई भोक लाग्छ, मैले पासोभित्र पस्नुपर्ने हुन्छ । त्यसपछि त म फस्नेछु । अँ...! यो त राम्रो कुरा भएन ।'

त्यसपछि उसले कुखुराकहाँ गएर सहायता माग्दै भन्यो, "साथी, मलाई बचाउनुहोस्!"

कुखुरोले भन्यो, "के भयो ? तिमि यति धेरै दुःखी किन छौ ?"

तब त्यो मुसोले भन्यो, "त्यो बूढी महिलाले मलाई मार्नका लागि एउटा पासो ल्याएकी छे । मलाई भोक लागेपछि म त्यो पासोभित्र खान गएँ भने म त फस्नेछु । उसद्वारा म मारिनेछु । मलाई बचाउनुहोस्।"

कुखुरोले भन्यो, "म के गर्न सक्छु र ? उसले त तिम्रै लागि त्यो पासो ल्याएकी हो । मेरा लागि त होइन । म त त्यसमा फस्ने पनि होइन । यो त तिम्रो समस्या हो । मेरो समस्या कहाँ हो र ? म त तिम्रा लागि केही पनि गर्न सकिदैन ।"

बिचरो मुसो निराश भयो । अब ऊ बाखोकहाँ गयो ।

बाखोलाई भन्यो, "मलाई बचाउनुहोस्!"

बाखोले भन्यो, "के समस्या पत्थो ?"

उसले भन्यो, "त्यो बूढी महिलाले मुसा मार्ने एउटा पासो ल्याएकी छे । त्यसमा उसले खाना राख्नेछे । मलाई भोक लागेपछि म त फस्नेछु । अनि, उसले मलाई मारिदिन्छे ।"

बाखोले भन्यो, "म त एकदमै ठूलो छु । मेरा लागि त कुनै खतरा छैन । अनि, म तिम्रीलाई किन मद्दत गरूँ ? खतरा त तिम्रीलाई नै छ । मलाई त खतरा छैन त्यसैले मैले तिम्रीलाई किन मद्दत गर्ने ?"

त्यसपछि त मुसो भनै निराश भयो ।

केही दिनपछि त्यो मुसो गधाकहाँ गयो । गधासँग उसले सोध्यो- "तपाईं त एकदमै ठूलो हुनुहुन्छ । बलवान् हुनुहुन्छ, के मलाई सहयोग गर्न सक्नुहुन्छ ?"

गधाले भन्यो- "कुरा के हो ?"

उसले भन्यो, "त्यो बूढी महिलाले मलाई फसाउनका लागि पासो ल्याएकी छे अनि उसले मलाई मारिदिन्छे ।"

त्यसपछि गधाले भन्छ, "म के गर्न सक्छु ? म तिम्रा लागि भगवान्सँग 'तिम्रीलाई बचाऊन्' भनेर मात्रै प्रार्थना गर्न सक्छु । अरू म के गर्न सक्छु र ! म त त्यसभित्र अटाउँदा पनि अटाउँदैन । यो त तिम्रो समस्या हो । तिमि नै समाधान गर । म के समाधान गर्न सकूँला !"

अब त मुसो साँच्चै आशाविहीन भयो । उसलाई बचाउने कोही पनि छैन ।

एक दिन एउटा सर्प त्यतैबाट गइरहेको थियो । त्यो सर्प अचानक पासोभित्र फस्यो । साँपले त्यहाँबाट निस्कनलाई निकै कोसिस गर्थ्यो । यसै कारणले गर्दा सर्पको आवाज आउन थाल्यो । रातको समय थियो । एकदमै अँध्यारो थियो । त्यसपछि जब ती महिलाले त्यो आवाज सुनिन् । उनले सोचिन्, मुसो फसेछ क्यार ! उनी आफ्नो कोठाबाहिर आइन् । हातले छाम्न थालिन् । अनि, सर्पले ती महिलालाई डस्यो । साँपले डसेपछि उनी चिच्याउन थालिन् । उनका छरछिमेकीहरू आए । उनीहरूले तिनलाई अस्पताल लिएर गए । त्यहाँ उनको उपचार भयो । समस्या धेरै जटिल नभएकाले उनी ठीक भएर केही दिनपश्चात् घर फर्किन् ।

त्यो उपचारमा धेरै नै पैसा खर्च भयो । त्यो पैसा तिन उनले कुखुरोलाई एउटा मासु पसलेकहाँ बेचिदिइन् । त्यसबाट पनि उपचार खर्च पूरा हुन सकेन । उनले फेरि बाखोलाई पनि बेचिन् । त्यसलाई पनि मासु व्यापारीले नै किन्यो । केही दिन बित्यो । ती महिलाको अवस्था ठीक भएन । केही दिनपछि उनको मृत्यु भयो । उनका परिवारका सदस्यहरू उनको अन्तिम संस्कार गर्न भनेर आए । त्यसका लागि पनि थुप्रै पैसाको आवश्यकता पर्दथ्यो । त्यसपछि उनीहरूले गधालाई पनि बेचिदिए । जे-जति पैसा प्राप्त भएको थियो त्यसले अन्तिम संस्कार सम्पन्न भयो । जसले त्यो गधालाई किन्यो ऊ अत्यन्तै अत्याचारी प्रवृत्तिको थियो । उसले त्यस गधालाई सकेसम्म काममा पेल्यो । उसलाई नराम्रोसँग पिट्ने, दुःख दिने गर्न थाल्यो ।

यदि तिनीहरूले वास्तवमा त्यो सानो मुसालाई सहयोग गरेका भए त्यो सर्प त्यसमा फस्दैनथ्यो । ती बूढी महिलालाई डस्दैनथ्यो । यदि महिलालाई सर्पले नडसेको भए न कुखुरो, न बाखो, न गधा कसैले पनि घरबाट बेचिनुपर्ने अवस्था हुँदैनथ्यो ।

यो कथाको सार के निस्कन्छ भने कुनैबेला हामी यही सोच्छौं- कसैलाई कुनै समस्या परिरहेको छ, त्यो हाम्रो समस्या होइन । तर, जबसम्म हामी यो संसारमा रहन्छौं, हामीले के कुरालाई बुझ्नु आवश्यक छ भने- अरूलाई परेको समस्याले हामीलाई पनि त सताउन सक्छ । हामी अरूमाथि जुन अत्याचार भइरहेको देख्छौं, त्यो हामीमाथि पनि हुन सक्छ ।

मुक्तक

आनन्दको बहार

बाहिरी जीवन मात्र होइन भित्र अर्कै संसार हुन्छ

दुःख, दर्द मात्र होइन भित्र सुख भण्डार हुन्छ

आए कति जान्छन् सबै सुख के हो भन्दाभन्दै

खोज्न जाने श्वासभित्र आनन्दको बहार हुन्छ ।

 -रमेश भट्टराई 'सहृदयी'

अष्टयारो समयमा पनि कसरी खुशी रहने !

तीनओटा कुरा छन्- ती 'थिए, छन् अनि रहनेछन्' । ती तपाईंभित्र छन् । तिनको कहिल्यै नाश हुँदैन । ती सधैं रहनेछन् । अनि, अर्को तपाईं जो हुनुहुन्नथ्यो, हुनुहुन्छ अनि एक समयमा रहनुहुनेछैन । एकातिर हेर्ने हो भने ती सृष्टिकर्ता थिए, छन् र रहनेछन् । तपाईं त त्यसैका पछि दौडनुभएको छ- जो न त थियो, न छ अनि न त रहनेछ । त्यसलाई भनिन्छ- 'माया' ।

यो रोग (कोभिड-१९) को असर जे-जस्तो देखा परिरहेको भए पनि यसलाई एकदमै सहज तरिकाले टार्न सकिन्थ्यो तर मानिसहरूले त्यस कुरामा ध्यान दिएनन् । त्यसलाई टार्न सकेनन् । अनि, यस्ता मानिसहरू छन् जसको प्रत्यारोपण (ट्रान्स्प्लान्ट) भइरहेको छ । जस्तो मृगौला या उनीहरूको हृदय (मुटु) प्रत्यारोपण भएको छ । त्यो अङ्गको प्रत्यारोपण भइसकेपछि उनीहरूको शरीरमा खराब असर देखा नपरोस् भनेर ट्याब्लेट सेवन गर्नुपर्छ । उनीहरूले कोरोना भाइरसको भ्याक्सिन लिए पनि तिनमा रोग प्रतिरोधात्मक क्षमताको विकास भएको हुँदैन । यसकारण वृद्धवृद्धाका लागि भए पनि कमसेकम हामीले गर्न सक्ने काम 'मास्क' लगाऔं । आफ्ना लागि नगर्ने भए नगर्नुहोस् तर अरू मानिस पनि त छन् । कमसेकम यो रोगलाई नफैलाउनुहोस् ।

बाहिर जतिसुकै अँध्यारो भए पनि यदि भित्र प्रकाश छ भने यो तपाईंका लागि सबैथोक हो । किनभने, सृष्टिकर्ताको प्रकाश तपाईंभित्र अवस्थित छ ।

यो डराउनुपर्ने समय होइन । यो हिम्मत बढाउने समय हो । तपाईं जीवित हुनुहुन्छ । तपाईंमा हिम्मत छ, तपाईंमा शान्तिको तिर्खा छ- यसलाई बाहिर प्रकट हुन दिनुहोस् । तपाईंमा आफूले आफूलाई चिन्ने इच्छा छ त्यसैले यसलाई बाहिर प्रकट हुन दिनुहोस् । तपाईं पनि ती सृष्टिकर्ताको साथमा रहन चाहनुहुन्छ, तिनको अनुभव गर्न चाहनुहुन्छ त्यसैले यसलाई बाहिर आउन दिनुहोस् । तपाईंको इच्छा त आउने जाने भइरहन्छ तर यदि पूरा भएन भने पनि निराश हुनुपर्ने कुरा होइन । तपाईंमा अझै पनि जीवन छ त्यसैले यसलाई स्वीकार गर्नुहोस् र भ्रमित नहुनुहोस् ।

बाहिर प्रकाश देखियोस् नदेखियोस् तर भित्रको प्रकाश देखिनुपर्छ । तपाईंभित्र एउटा प्रकाश छ । बाहिर जतिसुकै अँध्यारो भए पनि यदि भित्र प्रकाश छ भने यो तपाईंका लागि सबैथोक हो । किनभने, सृष्टिकर्ताको प्रकाश तपाईंभित्र अवस्थित छ । जबसम्म तपाईंले त्यो प्रकाशलाई हेर्न सुरु गर्नुहुन्न, जबसम्म तपाईंको जीवनमा त्यो प्रकाशको उज्यालो हुँदैन तबसम्म तपाईंले यो जीवन के हो भनेर बुझ्न सक्नुहुन्न । वास्तवमा यो कति अचम्मको कुरा छ- एक दिन जन्म लियो, केही दिनका लागि हामी यस संसारमा रहन्छौं

अनि त्यसपछि बिदा हुन्छौं । कहाँ जान्छौं भनेर कसैलाई थाहा छैन । फर्केर आउनुको कुनै अर्थ रहँदैन । कहाँबाट आयौं भनेर थाहा पनि हुँदैन । केही दिनका लागि जीवित छौं अनि समय पनि यति छिटो बित्छ कि कुरै नगर्ौं ।

तपाईंले केही कुरा त यो कोरोना कालबाट पनि सिक्नुभएको छ । यसलाई अघि राखेर हिँड्नुहोस् । आफ्नो जीवनलाई सुधार गर्नुहोस् ।

एक दिन जन्मियो, एक दिन जानेछौं, केही दिन रहनु छ अनि आफूसँग केही लिएर जान पनि सकिँदैन तथापि हररात, हरदिन कोसिस गरिरहेका छौं । कसैलाई आफ्नो घरप्रति बढी अभिरुचि छ, कसैलाई आफ्नो छोरातिरको ध्यान छ । हरेकलाई केही न केहीको चिन्ता छ तर कसैले आफ्नो साथमा केही पनि लैजान सक्दैनौं । यति धेरै मिहिनेत गरेर सबैथोक जम्मा गर्छन् तर यी सबै कुरा आखिर साथमा जाँदैनन् । यो एक हिसाबमा ठट्टा हो तर यो जिन्दगी ठट्टा होइन । किनभने, त्यो शक्ति हो, त्यो प्रकाश हो । अतः त्यसलाई बाहिर प्रकट गर्नु छ । आफूभित्र त्यसको अनुभव गर्नु छ । यो एकदमै महत्त्वपूर्ण कुरा हो ।

मानिसमा खराब समय आएका बेलामा उसलाई हिम्मतको आवश्यकता पर्दछ । तर, एउटा ख्याल गर्नुपर्ने कुरा के हो भने जब सबैथोक राम्रो चलिरहेको छ त्यो समयमा सबैभन्दा बढी सावधान हुनुपर्छ । यदि भाँडो पूरै भरी छ, भरिएर माथिसम्म आइपुगेको छ र तपाईंले त्यसलाई बोकेर एक ठाउँबाट अर्को ठाउँमा लगिरनुभएको छ भने तपाईंले कति ध्यान दिनुपर्ने हुन्छ ! सावधानी अपनाएर हिँड्नुपर्ने हुन्छ कि हुँदैन ? राम्रो परिस्थिति भएका बेलामा मानिसले सबैभन्दा बढ्ता सावधानी अपनाउनु आवश्यक हुन्छ । खराब समय आयो भने त्यतिखेर हिम्मतको आवश्यकता पर्दछ । यो समयमा ध्यान अन्त नजाओस् अर्थात् हामीभित्र भएको चीजमा ध्यान जाओस् । हिम्मतका साथ काम गर्नुहोस् तर तपाईंभित्र भएको चीजलाई नबिसर्नुहोस् । जुनसुकै समाचार बाहिरबाट आओस्, जतिसुकै नराम्रो खबर आए पनि बिसर्नै नहुने कुरा के हो भने तपाईंभित्र अहिले पनि यो श्वास चलिरहेको छ ।

यस प्रेरणा पत्रिकामा प्रकाशित सामग्रीहरू- 'आशा कहाँ छ?', 'असहयोगको परिणाम' कथा र 'अष्टयारो समयमा पनि कसरी खुशी रहने !' लेखहरूको विषयवस्तु प्रेम रावतको सन्देशबाट साभार गरी अनुवाद गरिएको हो । उहाँ मानवता र शान्तिका विषयमा चर्चा गर्ने अन्तर्राष्ट्रिय वक्ता हुनुहुन्छ ।

आत्मज्ञान प्रचार संघ

सामाखुशी, काठमाडौं, फोन नं.: ०१-४९५२९९२/४९५२९८०

Email: agps@mos.com.np

शान्ति सन्देशका लागि आधिकारिक अनलाइन स्रोत

www.premrawat.com

www.timelesstoday.tv, www.tprf.org

www.youtube.com/premrawatofficial

रिस मूर्खताबाट पलाउँछ अनि पश्चात्तापमा गएर टुङ्गिन्छ ।

✍ -पाङ्थागोरस